Jonge boomen zijn nog al gevoelig en verdragen geen sterke winden en ook geen zon. Eenmaal flink aan den groei zijnde is de beuk volkomen tegen strenge winters gehard. Een verscheidenheid van den gewonen beuk, dien men ook overal en zeer veel in ons land aantreft, is de bruine, roode of zwarte beuk, ook wel „Bloedbeuk" genaamd, die bruinroode bladeren heeft. Deze wordt gewoonlijk vermeerderd door enten, omdat hij bij zaaiing heel dikwijls in den gewonen beuk overgaat. De bruine beuk vormt ook bijzonder fraaie boomen, die in parken en tuinen een verrukkelijk gezicht opleveren en zeer mooi afsteken bij het groen der andere boomen. — R. Tepe.

'n Carnavals-avontuur

Op de steenen van de binnenplaats van een groot gebouw in de Rue des Beaux Arts weerklonken het geklapper van hooge hakjes en de zwaardere tred van mannenstappen. Het was drie uur in den nacht, mi-carême, en in het bleeke maanlicht onderscheidde men twee gedaanten, als samenzweerders in mantels gehuld. De grond van de binnenplaats was helder verlicht door de maan, terwijl de zuilenrij aan weerskanten in een purpere schaduw lag. Een reeks laurierboomen in bakken, wierpen sombere schaduwen op den muur achter hen. De plek zag er verlaten maar poëtisch uit. Ieder oogenblik kon er iemand van achter de zuilen springen, het zwaard in de hand, en den weg versperren ; ieder oogenblik kon er een troubadour uit de spookachtige duisternis treden en naar het raam van zijn geliefde schoone liederen doen stijgen. Maar er waren troubadours noch sluipmoordenaars om uit schuilhoeken te schieten ; alleen maar een man en een meisje, gecostumeerd, die overstaken naar de deur waar de concierge lag te slapen. Juist viel het maanlicht op hen toen zij onder een der bogen liepen, en bescheen een roze kous, den rand van een onderrok, een satijnen schoentje en een mannenbeen in blauwe zijde gestoken. Het overige werd door zwarte mantels bedekt. Toen zag de maan niets meer, want de duisternis van de zuilen verborg zelfs de mantels. Geen woord was er gesproken.

De man liep vóór ; het meisje volgde met lichte stappen. Toen zij de kamer van den concierge passeerden mompelde de man, gehoorzamende aan het gebruik, zijn naam : „Dutour." Het was het eerste woord dat hij sedert een half uur zei. De trap was smal, donker en bochtig.

Ze klommen den entresol voorbij naar de eerste verdieping, sloegen een gang in en hielden stil voor een deur.

„We zijn er," zei de man in het Fransch.

„Hoe grappig," zei het meisje.

In het verschil van toon waarop zij spraken zou men eenige opheldering van den toestand kunnen vinden. Die van het meisje was opgewonden en vol ingehouden lach. Die van den man was afgemeten, kalm, met iets vermoeids.

„Wacht hier," zei de man, terwijl hij den sleutel in het gat stak, „tot ik de kaarsen heb aangestoken."

Hij ging in het donker naar binnen en liet het meisje eenigszins angstig op den drempel staan. Kort daarop hoorde ze een lucifer aanstrijken en zag licht in een verder afgelegen kamer. Ze doorliep vlug het gangetje dat haar nog van die kamer scheidde.

„Entrez, ma petite bergère!" riep de man haar toe. „Fermez la porte, s'il plaît!"

Zij deed wat hij zei en kwam toen een groot schildersatelier binnen. Het was nu duidelijk te zien waarom hij haar „bergère" genoemd had, want toen ze in het kaarslicht stond leek ze uit een schilderij van Watteau te zijn gestapt. Het bovengedeelte van haar gezicht was bedekt door een zwart satijnen masker. Het haar was niet gepoederd, maar volgens de mode van de achttiende eeuw opgemaakt met een rose roos boven het eene oor. Zij liet haar zwarten mantel afglijden en stond daar in haar rose japonnetje, fijn en teer als een porseleinen beeldje.

De kamer waarin ze stond was ruim en spaarzaam gemeubileerd. Dicht bij een reusachtige kachel stond een divan met groote kussens tegen den muur. Twee antieke stoelen met rood fluweel bekleed stonden bij een tafel, waarop een souper voor twee personen klaar stond. Boven de tafel hing een koperen kaarsenkroon aan een ketting, zooals men er nog in oudhollandsche kerken ziet. De kaarsen daarin waren aangestoken en verspreidden met nog verscheidene andere een warm, zacht licht in de kamer. Een schrijftafel vol papier en boeken, de gewone schildersbenoodigdheden, een groote ezel, eenige stoelen en tafeltjes voltooiden het meubilair. Wat het meest in die kamer opviel was de overvloed van voorjaarsbloemen, narcissen, jonquilles, tulpen, muurbloemen en anemonen, die in glazen vazen overal in de kamer stonden. „Gaat u zitten," zei de man nog steeds Fransch sprekende. Toen zei hij in 't Hollandsch zacht tegen zichzelf : „en te denken dat er een tijd in mijn leven was dat ik zoo iets heerlijks vond."

Het meisje glimlachte en liep naar een van de groote fauteuils. Terwijl ze liep viel er een regen van confetti, die in de plooien van haar japon verborgen waren, op den grond. Toen de man zijn mantel afdeed gebeurde hetzelfde. Een regen van confetti viel om hem heen. Rood, groen, blauw, wit, duizendkleurige plekjes lagen op het karpet, op de stoelen, op hemzelf.

Het was alsof ze een jong getrouwd paar waren. Toch waren ze elkander volkomen vreemd en ontmoetten elkaar bij toeval op een Carnavalsbal.

Toen de man zijn mantel op den divan gegooid had, bukte hij zich om naar de kachel te zien. Hij was heel groot en prachtig gebouwd en zijn flink figuur kwam goed uit in het kostuum van zilver en blauw gestreepte zijde dat hij droeg. Het was een oud Florentijnsch costuum. Maar zijn gezicht was niet in overeenstemming met zijn vroolijke kleeren ; het was 't gezicht van een ontnuchterd mensch, van iemand die geen vreugde kent — hard, beslist, voorzichtig.

Toen hij zich bukte viel er iets van zijn hals op den grond. Met een ongeduldige beweging raapte hij het op en opende het deurtje van de kachel om het erin te gooien.

„O, neen!" riep 't meisje, „geef 't mij! Of neen, doe 't vóór, als 't u blieft ; het staat u zoo grappig!"

Ze lachte hardop toen hij het deed. Het voorwerp dat op den grond was gevallen was een lange, rose neus dien hij dien avond opgezet had. Zoodra hij dien op zijn eigen neus zette zag zijn gezicht er onweerstaanbaar grappig uit ; de harde lijnen om den mond, de glanslooze oogen boven den dwazen neus waren zóó'n contrast dat het meisje onbedaarlijk begon te lachen. „O monsieur!" riep ze uit. „Het is te gek, te belachelijk. Het is een echte comedie!!" — De man zette den neus af en legde dien op tafel.

„Ja." zei hij op harden toon, „'t is waarlijk een echte comedie."

Even keek het meisje hem aan, niet wetende hoe ze het met hem had. Ze wilde juist antwoorden, toen hij weer sprak.

„Zet uw masker af," zei hij, „en laat ons wat eten. Bedenk dat ik uw gezicht nog nooit gezien heb."

Zij bracht de hand naar haar masker, aarzelde en liet haar hand weer zakken.

„Laat ons den schijn bewaren." zei ze. „Ik ben een herderin, u een Florentijnsch edelman. Om ons gelukkig te voelen moeten we den geest van het avontuurlijke erin houden."

Er lag iets in haar woorden dat hem haar ernstiger deed opnemen dan hij tot nu toe gedaan had. Hij hielp haar aan wat Chaudfroid van kip en vulde haar glas met champagne.

„Dus heb jij, herderinnetje, al filosofische beschouwingen," zei hij. „Filosofeeren is anders het kenmerk van een zekeren leeftijd."

„Ik," zei ze, „ik filosofeer nooit."

„Pardon," antwoordde hij, „maar u zei : „als we gelukkig zijn willen moeten we er den avontuurlijken geest inhouden."

Terwijl hij zijn hand naar het zout uitstak viel er een regentje van confetti op de tafel.

„Voilà!" riep ze uit. „Hoe kunt u toch zoo ernstig spreken terwijl u nog confetti strooit!"

„Bah!" zei hij, „gekleurd papier."

Dadelijk verdedigde zij zich.

„Mais non, monsieur ; geen gekleurd papier, maar de carnavals-geest. O, 't is heerlijk jong te zijn, is 't niet?"

Zij merkte niet dat haar argelooze opmerking een wond sloeg. De man leunde achterover en keek haar met zijn treurige oogen aan. Zij hield lachende haar glas op. Zelfs toen viel er confetti uit de plooien van haar mouwen.

„Op uw gezondheid," zei ze.

Toen hij daar zat moest hij toegeven dat zijn proef mislukt was. Dit was niet de avond dien hij zich voorgesteld had, de avond die hem zijn levenslust terug moest geven.

Wat hem betrof was het tegengevallen. Het meisje was snoezig aardig, vroolijk en erg levenslustig. In alles herinnerde ze hem aan wat hij niet was. Onmiddellijk merkte ze zijn neiging op om te droomen en nam hem dit kwalijk.

„U verveelt zich," zei ze gekrenkt.

„Neen," antwoordde hij, terwijl hij zichzelf geweld aandeed zich op te werken tot de gelegenheid. Vroeger zou hij zich dit zeer aangetrokken hebben. „Neen, ik ben alleen onbeleefd. Maar ik ben zoo suf. Vergeef 't mij. Wilt u nog iets gebruiken, nog wat champagne?"

Zij legde met een besliste beweging haar hand op haar glas en schudde van neen.

„Wel een sigaret," zei ze.

Hij gaf er haar een, hield 'n lucifer bij en leunde toen weer in zijn stoel.

„U bent een eigenaardig meisje," zei hij.

„U bedoelt dat u mij niet begrijpt en wel zoudt willen weten wie ik ben?"

„Ik geloof 't wel," gaf hij toe.

„Wel," antwoordde ze, „ik ben een hofdame van Lodewijk den zestienden, verkleed als herderin."

„Ik zou bijna denken dat u de geest bent van een van dier gestorven dames," zei hij.

„Eten geesten Chaudfroid?"

Hij stond op en begon op en neer te loopen.

„Geesten," zei hij in 't Hollandsch, „de kamer is vol geesten!"

„Als dat zoo is," antwoordde ze hem in 't Hollandsch, „moet ik weg"

Plotseling hield hij stil, verbaasd, meer nog, verschrikt. „U! Een Hollandsche!" zei hij. „Wie bent u, wat bent u?"

„Monsieur," antwoordde ze, „ik ben een Hollandsche."

„Wie bent u?"

„Dat doet er niet toe," zei ze snel. „Waarom hebt u me niet gezegd dat u een Hollandsche bent? Wat doet u hier op dit uur van den nacht?"

„Sta mij toe u te vragen wat u hier doet."

Hij stond voor haar en keek haar strak aan.

„Dat vraag ik me af," was zijn antwoord.

„U vraagt u dat af?"

„Wel," zei hij, „ik zoek een droom, maar die is vervlogen. Deze nacht moest hem terugbrengen. U vond mij niet romantisch ; ik geloof dat u gelijk hebt. Apres tout, mijn gevoel voor het romantische is dood."

„En toch," zei ze, haar sigaret op haar bord leggende, „is uw gevoel voor het avontuurlijke zeer levendig."

Beukenlaan op het landgoed „De Lathmer" te Wilp bij Deventer. *(foto Tepe.)*